

Једначина са једном непознатом или пекарска је туга преголема

Пише: Саша Милановић

недеља, 19 октобар 2014 21:12

Јавна је тајна да у Србији делује хиљаде оспособљених људи, а према неким проценама цифра се креће до око 8.000, којима је задатак да на волшебан начин управљају овом земљом. Ти људи раде у Србији у оквиру дипломатских представништава многих земаља, а највише западних, у различитим маркетиншким, консултантским, адвокатским и тзв. real-estate фирмама, а обавезан су декор сваког министарства у влади, где будно контролишу да ова земља не исклизне из колосека евро-атлантске пропасти.

Ти људи, према сопственим признањима се овде осећају врло лепо. Добро зарађују, Београд је безбедан град, Срби су љубазан народ, храна је одлична, сплавови треште, девојке су јефтине а много лепе (то сви листом истичу), нема терористичких претњи, сарадници радо сарађују, а и Дубровник је близу. Са ресурсима којима располажу, врло лако и јефтино могу доћи до 4-5 сарадника, што ову армију активиста подиже на сасвим завидан број од 40.000 актера.

Са толиким људским и материјалним ресурсима, а при врло слабом нашем одговору, овај корпус врло лако управља јавним животом, безбедношћу, медијима, јавном мњењем, школством, цивилним друштвом... А доказа је безброј.

Техника коју примењују је савршена. До те мере је све разрађено, и прилагођено нашој успаваној, анационалној и апатриотској колективној свести, да им не треба више од неколико минута да изазову реакције уперене против нас, и све то уз помоћ медијске машине припишу нама. А ми више и немамо толико пепела за посипање, колико нам сугеришу да нам треба.

До те мере су нас издриловали да се осећамо кривим још од Великог праска, и пониженим до Судњега дана, да се наша кривица једноставно подразумева. И ми се са тиме миримо. Довољно је да неком псету неко у Борчи одсече реп, да то саопшти нека „национална фреквенција“, и да се добије фоторобот Србина, који не признаје сецесију Косова, не жели у Еу и НАТО и воли Русију.

Једначина са једном непознатом или пекарска је туга преголема

Пише: Саша Милановић
недеља, 19 октобар 2014 21:12

Све је познато што се тиче акта међународног тероризма који се догодио на утакмици Србија-Албанија, а за чију реализацију је било потребно ангажовање десетина најбољих од ових 8.000, укључујући и стране амбасадоре од којих највише једног који се одмах огласио са „Нисам ја, мајке ми!“ Тај терористички акт је урађен маестрално, и ту су српске службе безбедности, српска држава и српски менталитет доживели нокаут.

Тим гестом је ипак, Албанија многим гурнула прст у око, и то је већ неколико сати након напада постало јасно. Велика Албанија је препозната као претња Балкану, и не само Балкану. Е сад мајстори не би били мајстори, када не би знали свој посао.

Одмах се организују напади на „фортификацијске објекте“ великоалбанске агресије, оличене у пекарама, и то само у Војводини. Не у Нишу, Београду или Крушевцу, који су ближе тој Албанији, него баш и само у Војводини. Наравно, априори починиоци су Срби, а жртве како-кад. Понекад Шиптари, понекад Горанци (чије се радње познају по ћириличним натписима), па је и неки војвођански пекар Македонац платио главом јер је отпустио неког љутитог радника, али згодно је и тај злочин дошао у овом контексту.

Експресно се јавио и лидер ЛСВ Ненад Чанак, познат по многим агресивним испадима, како ће он штитити комшије пекаре Албанце, ако то држава неће (а Горанце, Македонце?). Од кога? Од кога да штити? У ком својству? Како мисли да преузме улогу државе?

Пита ли се неко, није ли овај талас напада само наставак онога што се десило на

Једначина са једном непознатом или пекарска је туга преголема

Пише: Саша Милановић
недеља, 19 октобар 2014 21:12

стадиону Партизана. Терористички акт је успешан, ако се изведе изненада, ефикасно и само једном. А то се на стадиону Партизана догодило. Био је то врло успешан напад. Ако смо тада били изненађени, да ли је ред да будемо изненађени и поводом овог таласа паљевина пекара у Војводини? Није ред. Јер бисмо тиме показали не само колико смо неспремни, него и колико смо глупи.

Коме иде у прилог разголићивање Велике Албаније више него Србији? Никоме. Зашто би Срби и Србија чинили акте који треба да заташкају један овакав „зицер“ за нашу будућу регионалну политику? И то ни мање ни више него паљевином некаквих безначајних објеката, или застава Албаније на стадионима. Ни због чега.

Зашто баш у Војводини? Знамо ли ми ко све од далеких нам западних пријатеља, па до најближих „сусједа“, обавештајно, пропагандно и економски ровари Војводином. Коме треба дестабилизација Војводине, па макар се као повод користиле пекаре? Србији, и Србима сигурно не.

Математички гледано, овде се ради о једначини са једном непознатом. Ако знамо шта се ради, и знамо коме иде у прилог, аутоматски можемо знати и ко то ради. Просто! Не? Не вреде ту урокљиви погледи спикера јавних и осталих сервиса, упућених Србима, као ни непрестана пребацивања бриселских бирократа. Србији не треба ни дестабилизација Војводине, ни Велика Албанија, нити било какав конфликт. Коме треба паљење пекаре? Србима не! Коме треба паљење џамије? Србима не! А некеме требају.

Требају управо протагонистима терористичких аката и дестабилизације Србије, који

Једначина са једном непознатом или пекарска је туга преголема

Пише: Саша Милановић
недеља, 19 октобар 2014 21:12

управо на овај начин најбоље могу да поентирају. Нажалост, неспособност наших контраобавештајних служби и уопште система безбедности оставља исувише простора за етикетирање нашег народа и државе. Етикете се лепе за нас к`о мокре новине, а нема ко од тога да нас заштити. За сада је држава показала у том погледу изузетну неспособност и заостајање за агенцијама које промовишу нашу сатанизацију. А држави је посао не само да глоби народ, него и да га штити. За њу смо се борили, и од ње то тражимо. Добро је што штити мањине, али би мало могла да се позабави и већином, док је још има.

Можда су непосредни извршиоци заиста младићи српске националности и можда у својој наивности или глупости мисле да чине патриотско дело. Али прави режисери сигурно нису Срби. А посао државе и њених безбедносних служби је да те режисере открије, похапси или протера из земље, а не да се пред њима клања.

Зато пре него што се самооптужимо и пре него што посегнемо за пепелом, запитајмо се зашто нам се нешто дешава, и увек будимо свесни да имамо посла са моћним и добро организованим структурама. А оне се по делима се познају.